

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1559/2021
Рев2 1572/2021
25.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова – Полицијска управа Крагујевац – Управа за ванредне ситуације у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 541/14 од 10.04.2014. године и решења Вишег суда у Крагујевцу Гж1 88/15 од 12.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Крагујевцу да се о ревизијама тужене, изјављеним против пресуде тог суда Гж1 541/14 од 10.04.2014. године и решења Вишег суда у Крагујевцу Гж1 88/15 од 12.10.2015. године, одлучује као о изузетно дозвољеним.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 541/14 од 10.04.2014. године у ставу првом изреке и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1635/11 од 02.09.2013. године у ставу првом изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату разлике у накнади зараде за време коришћења годишњег одмора, за период од 23.05.2008. године до 31.12.2011. године, у износима: од 1.752,17 динара са законском затезном каматом од 26.11.2008. године, од 1.512,80 динара са законском затезном каматом од 26.05.2009. године, од 472,64 динара са законском затезном каматом од 26.06.2009. године, од 1.768,74 динара са законском затезном каматом од 26.09.2009. године, од 611,52 динара са законском затезном каматом од 26.05.2010. године, од 737,24 динара са законском затезном каматом од 26.06.2010. године, од 604,75 динара са законском затезном каматом од 26.09.2010. године, од 1.131,37 динара са законском затезном каматом од 26.10.2010. године, од 562,68 динара са законском затезном каматом од 26.05.2011. године, од 1.477,06 динара са законском затезном каматом од 26.06.2011. године, од 492,35 динара са законском затезном каматом од 26.08.2011. године и од 3.865,29 динара са законском затезном каматом од 26.09.2011. године па све до исплате.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ решење Вишег суда у Крагујевцу Гж1 88/15 од 12.10.2015. године и решење Основног суда у Крагујевцу П1 1635/11 од 20.05.2015. године, тако

што се ОДБИЈА захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка у износу од 26.800,00 динара са законском затезном каматом од 20.05.2015. године до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да на име трошкова поступка исплати туженој износ од 40.500,00 динара у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1635/11 од 02.09.2013. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име неисплаћене разлике у накнади зараде за време коришћења годишњег одмора у периоду од 23.05.2008. године до 31.12.2011. године исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности тог суда. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 59.600,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 541/14 од 10.04.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1635/11 од 02.09.2013. године у првом ставу изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о парничним трошковима садржано у другом ставу изреке пресуде Основног суда у Крагујевцу П1 1635/11 од 02.09.2013. године и предмет у том делу враћен истом суду на поновни поступак.

Решењем Основног суда у Крагујевцу П1 1635/11 од 20.05.2015. године обавезана је тужена да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 26.800,00 динара са законском затезном каматом од 20.05.2015. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка решења, под претњом принудног извршења.

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Гж1 88/15 од 12.10.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђено решење Основног суда у Крагујевцу П1 1635/11 од 20.05.2015. године.

Против означених одлука другостепених судова тужена је, погрешно се позивајући на одредбу члана 404. важећег Закона парничном поступку, благовремено изјавила ревизије због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд у Крагујевцу је, решењем Р4 2/20 од 15.04.2021. године, предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизијама тужене као о изузетно дозвољеним.

Врховни касациони суд је овај предлог прихватио, налазећи да апелациони суд основано предлаже одлучивање о изјављеним ревизијама ради уједначавања судске

праксе, у складу са чланом 395. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 125/04 и 111/09), и због тога је одлучио као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеним ревизијама, на основу члана 399. и члана 412. став 1. и 6. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 125/04 и 111/09 – ЗПП) који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да су ревизије тужене основане.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису основани наводи ревизије тужене, изјављене против другостепене пресуде, о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из тачке 2. става 2. наведене одредбе (погрешно у ревизији означена као битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. важећег Закона парничном поступку), јер судови одлучују о новчаним потраживањима из радног односа. Неосновани су и наводи исте ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. ЗПП (у ревизији погрешно означена као битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. важећег Закона парничном поступку), јер другостепени суд није погрешно применио нити је пропустио да примени неку процесну одредбу, а што је утицало или могло утицати на правилност одлуке по жалби у погледу главне ствари.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене, распоређен у Управу за ... у ... Тужена му је за време коришћења годишњег одмора исплатила мању плату, у висини утврђеној вештачењем.

На тако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су применом члана 169. Закона о полицији („Службени гласник Републике Србије“ број 101/05 и 63/09) у вези са чланом 32. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник Републике Србије“ број 62/06...99/10) усвојили тужбени захтев. По становишту судова, имајући у виду хијерархију правних прописа одређену Уставом, у овом спору се примењује члан 32. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника, а не одредба члана 9. Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 26.06.2006. године.

Овакво правно становиште нижестепених судова, по налажењу Врховног касационог суда није правилно, тако да се основано ревизијом тужене указује на погрешну примену материјалног права приликом одлучивања о главној ствари.

Наиме, запосленима код тужене плата се обрачунава у складу са чланом 146. став 1. Закона о полицији који је био на снази у периоду за који тужилац тражи исплату разлике накнаде зараде. Према тој одредби, зарада се састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента које утврђује надлежни министар, актом о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, донетим уз

сагласност Владе (члан 146. став 3. Закона). Министар је, у складу са својим овлашћењима признатим тим Законом, донео Правилник о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 26.06.2006. године. Одредбом члана 9. став 1. тог Правилника прописано је да запосленима у Министарству унутрашњих послова припада и стимулативна накнада у висини од 10% на плату за време проведено на раду, као и у току привремене неспособности за рад проузроковане повредом која је наступила у вршењу или поводом вршења службе, али је ставом 2. истог члана то право запослених искључено за време одсуства са рада која нису обухваћена ставом 1, као и у случају искључења запосленог из службе, за време док траје искључење.

Означени Правилник донет је у спровођењу Закона о полицији и зато не представља подзаконски акт у односу на Закон о платама државних службеника и намештеника, на који се судови позивају. Следствено томе, у конкретном случају нема места примени одредаба тог Закона приликом обрачуна накнаде плате за време коришћења годишњег одмора.

У спорном периоду, плата запослених у Министарству унутрашњих послова одређивана је множењем основице са коефицијентима (основним и додатним), уз увећање од 0,4% за сваку навршену годину стажа и додатка на плату од 0,1% за сваку пуну годину пензијског стажа, због рада под посебним условима. Тако добијени износ плате запослених код тужене, уједно представља и накнаду плате на коју запослени у том периоду имају право и за време коришћења годишњег одмора. Право запослених у Министарству унутрашњих послова на стимулативну накнаду у висини од 10% за време коришћења годишњег одмора искључено је чланом 9. став 2. Правилника о платама запослених код тужене.

Из ових разлога преиначене су пресуде нижестепених судова и одбијен тужбени захтев за исплату разлике накнаде плате за време коришћења годишњег одмора, и на основу члана 407. став 1. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

Преиначена је и одлука о трошковима поступка јер је реч о споредном потраживању које, сходно члану 149. ЗПП, зависи од успеха странака у спору. Тужилац није успео у овом спору па му зато не припада право на накнаду трошкова поступка, због чега је применом члана 407. став 1. у вези члана 412. став 5. ЗПП одлучено као у трећем ставу изреке.

Одлука о трошковима целокупног поступка, садржана у четвртном ставу изреке, донета је на основу члана 161. став 2. у вези чланова 149. став 1. и 150. ЗПП. Туженој су, у складу са њеним опредељеним захтевом, досуђени трошкови за састав одговора на тужбу у износу од 6.000,00 динара, заступања на четири одржана рочишта у износу од по 7.500,00 динара и једном неодржаном рочишту у износу од 4.500,00 динара. Висина ових трошкова одређена је применом Адвокатске тарифе, према вредности предмета спора.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

Рев2 1559/2021
Рев2 1572/2021

5

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић